

Proloog

3 augustus 1980

De twee meisjes hadden de jongen niet in de gaten. De kleinste had haar benen om een klimrek geslagen. Ze zwaaide met haar lichaam, haar blonde haar veegde als een verfkwast over de zwart rubberen tegels. De andere, roodharig, bekeek de capriolen van haar vriendin terwijl ze roddelde over een nieuw meisje uit de klas.

De jongen waande zich veilig in zijn cocon van groene bladeren. Hij gaf niets om spinnen en ander ongedierte dat over hem heen kroop. Op zijn buik liggend hield hij zijn blik op de roodharige gericht. Ze was het. Naar haar had hij gezocht, naar haar had hij zo verlangd. Hij voelde een steek door zijn hoofd en kromp ineen. Met zijn handen beschermend om zijn hoofd geslagen kwam hij tot op zijn knieën overeind. Een zinderende pijn golfde door zijn lichaam en het werd zwart voor zijn ogen. Hij beet op zijn tong om de ellendige pijn te verplaatsen, en op dat moment stopte de elektrische stroomstoot in zijn hoofd. Zijn blik ging koortsachtig naar het meisje. Hij werd door een warme windvlaag beroerd alsof iemand een föhn in zijn richting hield. De jongen zweette en zag sterren voor zijn ogen uiteenspatten.

Op zijn knieën kroop hij een stukje naar voren om haar nog beter te kunnen zien. De pronte borstjes drukten tegen haar shirt en hij voelde iets in zijn onderbuik dat zowel pijnlijk als aangenaam was. Met een hand op zijn kruis haalde hij diep adem en sloot voor een tel zijn ogen. Totale controle, de hand zakte opzij, hij sperde zijn ogen open. Zonder zijn blik van

de roodharige af te halen ging hij in kleermakerszit zitten, zich ervan bewust dat hij nu in het volle zicht zat. Eindelijk ving hij haar blik.

Ze fronste alsof ze nadacht. ‘Volgens mij heb ik jou al vaker gezien.’

‘Natuurlijk heb je dat.’ De jongen zoog haar op in zijn blik. Ze moest de klik wel voelen, het moest grijpbaar in de lucht hangen op dit moment.

De blonde slaakte een verachtelijke zucht. ‘We gaan wel ergens heen waar hij ons niet kan begluren.’

‘De speeltuin is openbaar,’ zei hij.

De roodharige leek het amusant te vinden. Ze kwam dichterbij en ging op haar hurken zitten. ‘Hoe heet je?’

Hij gaf geen antwoord. In plaats daarvan vroeg hij: ‘Hoe oud ben je?’

‘Waarom wil je dat weten?’

‘Omdat het een viezerik is,’ zei het blondje.

Hij reageerde niet. Zijn blik was constant op de roodharige gericht, die het steeds leuker leek te vinden om haar vriendin een beetje te plagen.

‘Hoe oud ben jij?’ vroeg ze. ‘Ik ben twaalf, bijna dertien.’ Hij grijnsde naar haar.

Ze rolde met haar ogen. ‘Ik heb het jou ook verteld.’

‘Bijna vijftien,’ zei hij.

‘Ben je gevallen?’ vroeg ze ineens. ‘Je oog is blauw.’ Vervolgens keek ze naar zijn armen. ‘Je zit onder de blauwe plekken.’

Hij glimlachte naar haar. ‘Wil je er kusjes op geven?’

‘Ik ga hoor, kom je mee?’ De blonde zette twee stappen om haar woorden kracht bij te zetten.

‘Voel je het?’ vroeg hij en legde zijn hand op zijn buik. ‘Hier, diep vanbinnen?’

‘Wat voelen?’

‘Dat we hetzelfde zijn.’

Ze zoog op haar onderlip en keek achterom.

Langs het speeltuintje liep een vrouw van middelbare leeftijd met een hondje. Ze liet haar blik op het blonde meisjerusten, vervolgens keek ze naar het stel bij de bosjes. Het keffertje besloot een drol neer te leggen. De jongen negeerde de strontlucht die vrij kwam en keek naar een roze tasje dat aan het klimrek hing.

‘Is dat tasje van jou?’ vroeg hij.

‘Nee.’

‘We gaan!’ riep de blonde.

‘Miek, zeur niet zo.’ De roodharige stond op en ging op het klimrek zitten. De meisjes kibbelden, de vrouw met hondkeek toe. De jongen kneep zijn ogen halfdicht. Dat stomme, blonde kreng was er altijd bij!

Eindelijk liep de vrouw door en verdween uit het zicht. Het blondje hing het roze tasje om haar schouder en wees. ‘Daar is je vader.’

De jongen keek naar de man, toen ging zijn blik terug naar de tas ...